

SUVI
AUVINEN

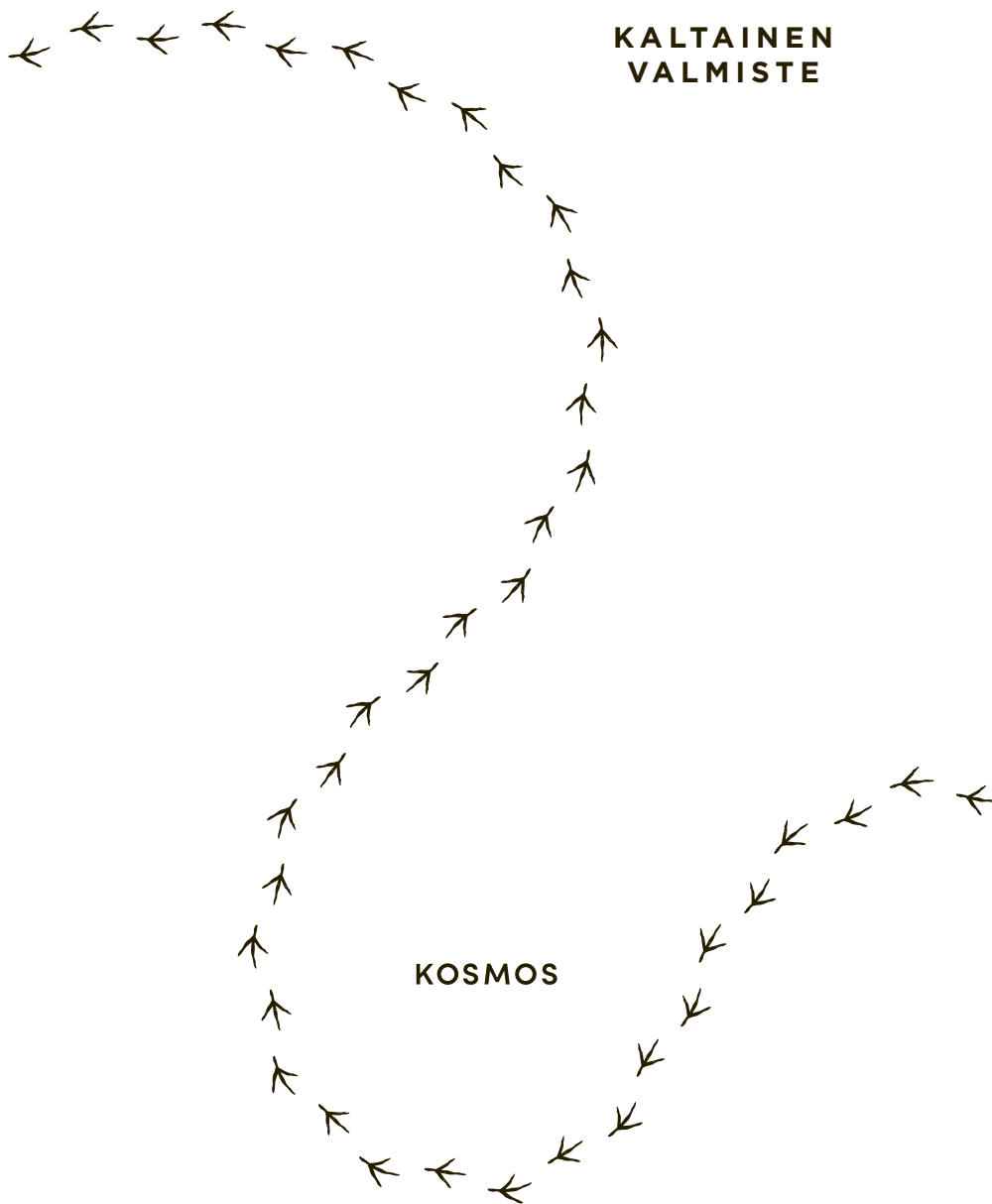
KALTAINEIN
VALMISTE

KOSMOS

**SUVI
AUVINEN**

**KALTAINEN
VALMISTE**

KOSMOS

Teoksen valmistumista ovat tukeneet
Suomen Kulttuurirahasto, Suomen Tietokirjailijat ry sekä
Taiteen edistämiskeskuksen Uudenmaan taidetoimikunta.
Kirjan kirjoittamisen on mahdollistanut myös
Nuoren Voiman Liiton residenssi Villa Sarkia.

© Suvi Auvinen ja Kustannusyhtiö Kosmos 2021

***KOSMOS**
Helsinki

Sitaatit *Supernaiivista* Outi Mennan suomennoksesta
Sitaatit teoksesta *Anarkismi ja muita esseitä*
Ville-Juhani Sutisen suomennoksesta

ISBN 978-952-352-074-5

Kansi: Tero Ahonen

Painettu EU:ssa

Rakkaillen, M & M

SISÄLLYSLUETTELO

- 9 EPÄILYKSESTÄ,
jossa luetaan tuoteselosteita ja tarkkaillaan puluja
- 17 SELVIITYTYMISESTÄ,
jossa pestään mandariineja, kahlataan lampaiden
seassa ja neuvotaan, kuinka kaupasta voi varastaa
ruokaa
- 37 HALUSTA,
jossa pystytetään pillukuusi ja Maire polttaa
kaiken
- 53 NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ,
jossa pelataan tennistä poliisin kanssa, käytetään
poikaystäväkorttia ja nähdään kala oluttuopissa
- 77 PELASTUKSESTA,
jossa hiiri tarkkailee tapahtumia ja ihastus johtaa
kulttiin liittymiseen

- 97 TOIVOSTA,
jossa tavataan hevonen, sairastetaan malaria ja
harrastetaan kamppailulajeja
- 125 MERKITYKSESTÄ,
jossa Muumia puristellaan perseestä, saadaan
paniikkikohtaus ja halutaan oksentaa
- 155 HETKELLISYYDESTÄ,
jossa mennään kihloihin Jeesuksen kanssa,
nauretaan pantterille ja tuijotellaan kattorappauksia
- 179 KALTAISUUDESTA,
jossa taivutellaan lusikoita ja vallatun talon
ullakolta löytyy yllätys

EPÄILYKSESTÄ

Pulut eivät ole totta.

Kaikista salaliittoteorioista suosikkini on se, jonka mukaan pulut eivät ole oikeita lintuja, vaan valtioiden vakoilukoneita.

Tavallaan siinä olisi järkeä.

Puluja on kaikkialla ympärillämme. Ne tepastelevat lähietäisyydellä, pystyvät lentämään huomaamatta ikkunoiden taakse ja soluttautumaan kaikkialle, missä on ihmisiä. Salaliittoteorian mukaan puluilla on silmien tilalla pienet videokamerat ja ne pystyvät nauhoittamaan ääntä, esimerkiksi ihmisten keskusteluja. Jotkut epäilevät, että korona on juoni, jonka avulla ihmiset on saatu linnoittautumaan koteihinsa siksi aikaa, kun valtio vaihtaa puluihin uudet patterit. Epäluuloa puluja kohtaan lisää se, ettei pulujen poikasia näy missään. Jos pulut ovat oikeita eläimiä, eikö kaupunkien pitäisi täyttyä myös pikkupuluista?

Ajatus pulujen olemattomuudesta on innostava. Jos niin olennainen osa kaupunkikuvaamme ei olisikaan

totta, mikä sitten on? Jos pulut eivät ole puluja, mihin voi luottaa?

Aloitetaan epäilyksestä. Siihen nähden, miten epäilyttävässä maailmassa elämme, emme epäile läheskään riittävästi – tai silloin kun epäilemme, epäilemme epäolennaisia asioita. Jatkuva epäilyksessä eläminen on raskasta. Sen sijaan että ihminen jaksaisi epäillä, alkaa asioita pitää normaaleina. On helpompi elää maailmassa, jonka kokee olevan selkeä ja järkevä. Asioita jaotellaan aitoihin ja epäaitoihin, normaaleihin ja epänormaaleihin, haluttaviin ja kartettaviin. Jokainen tekee niin. Emme kuitenkaan ole läheskään niin hyviä luokittelijoita kuin kuvittelemme, emmekä osaa kyseenalaistaa asioita silloin, kun siihen olisi eniten syytä.

Kun muutama vuosi sitten kävi ilmi, että kaupassa myytävässä guacamolessa oli avokadoa vain 0,7 prosenttia, ihmiset raivostuivat. *Kaikki tietävät, että oikea guacamole on lähinnä avokadoa! Miten ne kehtaavat kusettaa meitä näin!* Kohun seurauksena tuotteen nimi vaihdettiin avokadonmakuiseksi dippikastikkeeksi. Avokadopitoisuutta ei kasvatettu.

Ongelma paljastui vasta kun joku tarkasteli lähemmin guacamolen tuoteselostetta. Siihen asti avokadotonta guacamolea oli syöty mukisematta.

Kosmeettinen muutos ei korjannut alkuperäistä ongelmaa: sitä, että avokadopitoisuus ruoassa oli olematon. Ainoa hälyn myötä muuttunut asia oli nimi. Pelkkien sanojen muuttamisen sijaan pitäisi keskittyä muuttamaan todellisuutta.

Ihminen kuvittelee erottavansa helposti aidon ja epäaidon. Yleensä aitous tarkoittaa ruoassa sitä, että ymmärrämme mitä tuote sisältää. Moni pelkää E-koodeja, vaikka ne ovat vain standardoitu tapa ilmoittaa tietyistä ainesosista. E-koodit tuntuvat mystiseltä salakieleltä, jonka tarkoitus on hämärtää sitä, mitä todellisuudessa tapahtuu.

Käsittämätön muuttuu käsitettäväksi katsomalla. E-koodien takaa ei löydy salakähmäisiä myrkyjä. E160c on paprika, E290 hiilidioksidi, E948 happi. Sanoihin tai muihin koodeihin ei pidä luottaa liikaa. Pitää katsoa niiden taakse, jotta voi saada tietoa todellisuudesta. Luontainen vanilja-aromi saattaa olla majavan perärauhasesta puristettu. Se on suunnilleen niin kaukana vaniljakasveista kuin mikään saattaa olla. Majavanperse-erite kuulostaisi ruoassa ikävämältä kuin luontainen vanilja-aromi, mutta jälleen kerran todellisuus pysyisi muuttumattomana ja vain sanat muuttuisivat. E-koodi ei ole *kaltainen* eikä luontainen ole *aito*. Ne ovat vain erilaisia tapoja puhua todellisuudesta.

Ovatko aitous ja kaltaisuus toistensa vastakohdat? Jokaisella on käsitys siitä, miten asioiden pitäisi olla (aidosti), ja kaikki muu on teeskentelyä ja turhaa erikoisuudentavoittelua (kaltaista). Aitoutta on elää normien mukaan, olla koetelematta yhteiskunnan järjestystä. Aitouden käsitteessä on kuitenkin usein se ongelma, ettei käsitteen sisältöä ole pitkään aikaan kyseenalaistettu. Aitous on tässä mielessä normaaliuden pari. Normaalius ei kuitenkaan ole pysyvä vaan jatkuvan neuvottelun kohde. Kuka on lukenut normaaliuden tuoteselosteen?

Minä olen katsonut aitoutta ja kaltaisuutta silmiin. Olen juossut poliisien aseita pakoon, törmännyt lain ja moraalilin ristiriitaan talonvaltauksissa, lähtenyt mukaan liikkeisiin, joiden ajattelin ajavan hyviä asioita. Olen kyseenalaistanut sen, miksi syömme muita eläimiä, miksi raadamme paskaduuneissa, miksi vain pitkiä suhteita arvostetaan. Kuka päättää, mikä on aitoa ja mikä kaltaista? Kenen käsissä kontrolli on?

Tämän maailman sisään kätkeytyy toinen, salattu maailma. Se ei tarkoita salaliittoja, ei liskoihmisten valtaa litteän maan päällä, ei mitään monimutkaista tai ylikuonnollista. Jokainen meistä tuntee salatun maailman läsnäolon. Se on kalvava tuntemus siitä, että *jotain* muuta täytyy olla. Se tuntemus, joka saa sinut hetkittäin epäilemään kaikkea näkemääsi. Pohtimaan, onko maailma lopulta vain perhosen uni ja onko se mitä näemme kaikki mitä on. Uskonnoissa tätä tunnetta nimitetään taivaskaipuukseksi. Kun näkee erityisen kauniin auringonlaskun ja sisällä läikähtää kaipuu, jonka kohdetta ei osaa nimetä. Sen sanotaan johtuvan siitä, että kadotettu sielu kaipaa takaisin Jumalan luo. Salattua kohti kurkottava kaipaus ei kuitenkaan poistu, vaikka ihminen liittyisi kulttiin. Olen kokeillut.

Toinen maailma näkyy läikähdyksinä reunoilla ja liitoskohdissa, joissa kaksi toisiinsa sopimatonta palaa on murtunut väkivalloin yhteen. Toinen maailma purkautuu valona halkeamista. Se näkyy niissä pisteissä, joissa epätyytyttävää työtä tekevä ihminen nostaa katseensa ulos ikkunasta ja haaveilee paremmasta. Siellä, missä eläin seisoo

apaattisena aaltopeltikaton alla kaulastaan seinään kiinnitettyä, vaikka on tarkoitettu vaeltamaan vapaana kesäisissä metsissä lastensa kanssa, tähtitaivas peittonaan. Se näkyy niissä repivissä riidoissa, joita kaksi toisilleen sopimatonta ihmistä käyvät epätydyttävässä suhteessa. Näissä murtumakohdissa mannerlaattojen saumat liikkuvat. Hetkellisesti magma purkautuu maan sisältä, kunnes jähmettyy uudeksi kiinteäksi.

Samalla tavalla kuin jokin niin pysyvä kuin kamara on jatkuvassa muutostilassa, niin ovat myös yhteiskunnat, demokratiat, arjet, suhteet, ihanteet ja arvot muutoksessa. Pysyvältä näyttävä on niin hidasta liikettä, ettei sitä huomaa. Kuin evoluutio, joka tapahtuu lajeille varkein, ja vasta pitkän ajan kuluttua huomataan yhden lajin muuttuneen toiseksi.

Kehitys on paljastamista ja kätkemistä. Kehitys vetää esiripun näyttämön edestä ja valaisee sen, mikä on lymynyt pimeydessä. Merkittävimmät kysymykset piiloutuvatkin sinne, minne emme yleensä katso. Kysymyksillä ja epäilyillä kannattaa pommittaa ja valaista nimenomaan sitä, mitä on pitänyt muuttumattomana.

Evoluutio ei kuitenkaan ota kantaa muutoksen hyvyyteen tai huonouteen. Kehitys ei ole automaattisesti kehitystä parempaan. Siksi muutoksen suuntaan pitää yrittää vaikuttaa.

Kehitys on liikettä. Ennen normaaleina pidetyt asiat kuten orjuus, monarkia, rasismi ja lapsityö ovat menettäneet asemansa. Epänormaalina pidetystä taas tulee normaalia:

naisten osallistuminen työhön ja yhteiskuntaan, homous, kasvissyönti. Kun liike kasvaa kyllin suureksi, tapahtuu vallankumous.

Vallankumousta ei televisioida. Se ei kuitenkaan johdu siitä, että media vaikenisi mullistuksista. Vallankumousta ei voi televisioida, koska se ei tapahdu mellakkana kaduilla vaan hiljaisesti ihmisten sisällä. Siksi vallankumouksen näyttämö on aina salattu. Tapahtumat kätkeytyvät uteliailta katseilta raskaan esiripun taakse. Ikkunan takana istuvan pulun silmiin vallankumous ei näytä hälyttävältä – eräänä päivänä ihminen vain on sisältä muuttunut aivan toiseksi, vaikka näyttää ulkoa katsottuna samalta kuin ennen.

Vallankumous ei ole verinen räjähdys vaan hengitysliike. Vääjäämätön ja arkinen, miltei välinpitämättömästi tapahtuva muutos. Vallat kumoavat toisensa, kunnes normaali on muuttunut.

Kuvittelemme, että vallankumous näyttää uutiskuvalta, jossa poliisi suihkuttaa pippurikaasua kadulla istuvan mielenosoittajan silmiin. Mutta vallankumouksen kuvas-toa ei ole mielenosoittaja kylttinsä kanssa autotiellä huivi kasvoillaan, punainen hätäsoihdu värjäämässä yön aamunkoitoksi. Vallankumous on siinä kohtaa jo tapahtunut.

Jatkuvasti liikkeessä olevassa maailmassa, hengittävässä yhteiskunnassa, on vain ehdotuksia. Pysähtyneessä tilassa voi näyttää siltä, että säännöt ovat ehdottomia eikä niistä voi neuvotella. Mutta onko mikään pysyvää?

Valtavan maansiirtokoneen kyljessä on kyltti. *Varo! Asfalttikin voi pettää.* Jos maa nielisi koneen, jonka on määrä

siirtää sitä, mitä jäisi? Kuoppa? Vai imeytyisikö koko kone asfaltin sisään, nostokoreineen päivineen, ja sulaisi magmaksi joka voisi uutena mantereena työntyä pinnalle merestä toisella puolella planeettaa? Nousisiko merestä saarelle eläinlaji, joka vuosimiljoonien kuluessa kehittyisi olennoiksi, jotka voisivat rakentaa uusia maansiirtokoneita, asfaltteja, kirjoittaa kirjoja, kuvitella uusia saaria? Jos asfaltikin voi pettää, pulut eivät ole totta ja guacamolessa on 0,7 prosenttia avokadoa, mistä voi olla varma? Mihin pitää suhtautua tosissaan? Mikä on kaltaista valmistetta ja mikä aitoa – ja voiko niitä asettaa toisiaan vastaan?

Joko epäilyttää?

Minä kirjoitan ajatukseni ylös, jotta niillä olisi hyvä olla. Ne työntyvät esiin merestä ja muodostuvat kiinteäksi mantereeksi sinun jalkojesi alla. Sinä olet astumassa tielle, joka johtaa kartoittamattomaan maisemaan.

Mennään.

SELVIYTYMISESTÄ

Pöydässä kaadettiin viiniä lasihin samalla, kun minä las-
kin sulatettuja rapuja kattilaan. *Tehdään tämä nyt kunnolla,
kun kerran ryhdyttiin*, ajattelin. Pöytään oli katettu rapujuh-
lien teemakattaus, ne tyhmät pahvihatut ja kaikki. Olimme
pakkautuneet Turussa puutaloyksiöni harvinaiseen tilai-
suuteen. Tämä oli meille kaikille ensimmäinen rapujuhla.

Idea rapujuhlista oli syntynyt muutamaa viikkoa aikai-
semmin, kun olin dyykannut hypermarketin takaa paketil-
lisen pakastettuja, kokonaisia rapuja. Vielä jäinen paketti oli
heitetty pois, koska pahvipakkauksen kulma oli rutussa. On-
gin roskiksesta paketin ja raotin sen kantta. Pahvin alla ma-
kasi 24 kokonaista täplärapua, keitettynä ja jäädytettynä. 24
elämää roskana, tilliliemessä pohjoismaiseen makuun. Otin
paketin mukaani, vaikken ollut koskaan syönyt tai valmis-
tanut rapuja. 24 rapua riittäisi kuitenkin vain hyvin pieneen
juhlaan. Minun juhliani varten tarvittaisiin lisää rapuja.

Rapujuhlan järjestäminen oli kurkistus luokkaan, jo-
hon meillä taideopiskelijanhampuseilla ei ollut muuten

asiaa. Se oli yläluokan larppaamista tilanteessa, jossa meidän odotettiin nöyristelevän ja tietävän paikkamme.

Olin rapupaketin kohdatessani ollut jo vuosia fregaani: en ostanut lihaa, mutta jos löysin sitä roskiksesta, söin. En halunnut tukea eläintuotantoa rahallisesti, mutta dyykkaamalla kiersin moraalisen dilemman. Minä pidin lihan mausta ja söin mielelläni eläimiä, kunhan en maksanut niistä verirahoja. Olihan toki parempi, että liha tulee edes syödyksi kuin että se päättyy kaatopaikalle, eikö niin?

Koukutuin eläinten syömiseen jo pienenä. Lapsena suosikkiruokaani oli broilerin rinta. Valkoinen, säikeisen pehmeä liha oli mehukasta ja hampaat upposivat siihen helposti. Kanan iho oli paistunut rapean kullanuskeaksi, ja kun ihosta otti kiinni ja veti, se rullautui kauniisti lihan päältä. Kanan viimeinen riisuutuminen, jonka jälkeen minä söin suolaisen ja rasvaisen ihon nautiskellen.

Kana saapui meille aina folioidussa pienessä ruumispuussissa. Siltä oli siivottu pois pää, sulat ja jalat, eli kaikki mikä olisi yhdistänyt pussissa makaavan paistin lastenkirjoissa tepastelemaan olentoon. Äiti haki töistä tullessaan kanan Anttilan grillistä, jossa se oli lajitoveriensä kanssa paistunut meheväksi.

Olin toisinaan mukana kananhakumatkalla. Päättömät kanat pyörivät hitaasti laitteessa, joka muistutti osin karusellia, osin saunaa. Katsoin kanojen äänetöntä tanssia lumoutuneena. Minä sain valita kanan ja osoitin lasin läpi sitä yksilöä, jonka halusimme mukaamme. Valkoiseen esiliinaan pukeutunut, kanasaunan paahteessa grillautunut punainen ja pinkeä

mies pussitti kanan ja ojensi sen minulle. Painoin lämpimän pussin rintaani vasten auton takapenkillä. Sydämenlyöntini sai kanan kehon vavahtelemaan heikosti. Rasvainen ja täyte-
läinen grillatun kanan tuoksu täytti vanhan Fordin.

Broilerista söi nelihenkinen perheemme. Mitä pidemmälle 90-lukua edettiin, sitä useammin kanaa jakamassa oli kuitenkin enemmän lapsia.

Meidän lasten puheissa lama oli alkuun vain rallatus. Kerrostalon alla kulkevassa käytävässä karjuimme toisillemme televisiosta oppimaamme mantraa *hyvää yötä, alkää antako inflaation purra!*, ymmärtämättä mitä se tarkoittaa.

Aikuisia nauratti alkuun paljon, sitten vähemmän.

Yhä useammassa kodissa vanhemmat alkoivat olla kotona päivisin. Yksi isä nukkui kaikki päivät ja pukeutui yleensä kylpytakkiin. Kaupasta kylpytakki-isä toi kolmelle lapselleen syötäväksi 24 purkkia banaanijugurttia. En ymmärtänyt, miksi lapset eivät ilahtuneet jugurtista. Olisinpa itsekkin saanut syödä vain sokerista jugurttia niin paljon kuin haluan, ilman että kukaan aikuinen kyttää vieressä! Meillä sen sijaan oli ruoan kanssa salaattia, ja se piti syödä aina loppuun vaikka salaatti maistui suussani saippualta. Olisin vaihtanut salaatin jugurttiin koska tahansa.

Illalla osa jugurttiperheen lapsista oli meillä syömässä. Äiti ei tehnyt asiasta koskaan numeroa, keräsi vain kerrostalojen yhteispihoilta milloin kenetkin syömään. Istuimme pöytään, äiti annosteli kaikille ranskalaisia ja salaattia. Sit-
ten upotimme pienet sormemme kanaan.

Kiinnostavinta kanassa oli lihan alta paljastuva luuranko. Kun lihaa repi tarpeeksi irti, keskeltä paljastui kanan

rintalasta ja rivi pieniä kylkiluita. Kun kanan siipeä tai jalkaa imeskeli tarpeeksi kauan, vastaan tuli hauras luu. Ajattelin omia luitani, sitä että minunkin lihani keskellä oli samanlainen pieni luuranko. Vaikkei sitä voinut nähdä, luita pystyi tunnustelemaan ihon läpi. Niskanikamat, kylkiluut ja käsivarsien luut olivat samanlaisia kuin kanalla, vain hie-
man isompia. Mietin, olisiko minunkin luuni helppo kaivaa esiin, jos minua kärvennettäisiin kuin kanaa.

Kanansyönnin kohokohta oli toivomusluun murtaminen. Minä toivoin lisää My Little Ponyja, jugurttilapset ehkä jotain muuta. Vanhemmilleni politiikka oli sitä, että grillikana jaettiin pihan lasten kanssa. *Hyvä antaa vähästään*, äiti muistutti pöytää siivotessaan.

Minulta ei lapsena puuttunut mitään, mutta kun muutin opiskelemaan en myöskään saanut mukaani sijoitussalkkua, säästöjä tai asuntoa. Opintotuesta jäi vuokran ja sähkön jälkeen käteen 40 euroa kuussa. Teatterikoulussa oli päivisin opetusta ja iltaisin esitysten harjoituksia, joten vakitöille ei olisi jäänyt aikaa vaikka niitä olisi jostain onnistunut saamaan. Konservatorion narikasta sai pari kymppiä illalta, kaverin tuuraamisesta pornokaupan tiskillä viisi euroa tunnilta, mutta työiltoja ei kuukauteen mahtunut montaa.

Opintolaina ei tuntunut mahdolliselta vaihtoehdolta. *Köyhällä ei ole varaa olla velkaa*, sanoi isäni aina ja muistutti, että lainaa piti ottaa vain jos tiesi varmasti miten sen pystyy maksamaan takaisin. Opiskelin pääaineenani nukketeatteria enkä nähnyt lähitulevaisuudessa horisont-

tia, jossa kylpisin rahassa. Koska en nostanut euroakaan opintolainaa, en myöskään ollut oikeutettu toimeentulotukeen.

Kävi ilmi, että vanhempieni rakentama ja rakastama hyvinvointiyhteiskunta ei voinut tarjota minulle ruokaa. Siihen toimeentulo nimittäin konkretisoitui opiskeluvuosinani: ruokaan, sen puutteeseen tai hankintaan. *Mitä syödään huomenna* nousi nopeasti selviytymiskysymykseksi, kun siirryin broileripusseista nuudelipusseihin. Pysytin hyvin elämään ilman baarissa käymistä, joukkoliikennettä tai uusia vaatteita. Liikunta hoitui vanhalla jopolla, nettiä taloon ei saanut ylipäättään vedettyä vanhojen joutojen vuoksi ja kirjoja löytyi kirjastosta. Mutta ruokaa ei voinut sivuuttaa.

Nälkä on krooninen sairaus, jota joutuu jatkuvasti lääkittämään ruoalla tai se on kuolemaksi.

Kysymys siitä miten selviän seuraavan päivän, viikon ja kuukauden oli jatkuvasti läsnä. Koska minulla ei ollut säästöjä, mahdollisuuksia töihin opintojen ohella tai oikeutta yhteiskunnan tukiin, aloin nopeasti miettiä, oliko minulla ylipäättään oikeutta elää tällaista elämää. Oliko duunarin lapsella oikeutta opiskella taidetta – alaa, jolla velkoja ei makseta valtiolle takaisin kovin nopeasti? Yhteiskunta ylpeilee sillä, että kuka vain voi luokkataustastaan riippumatta opiskella mitä tahansa ja tulla miksi hyvänsä. Vedetäänkö raja kuitenkin jonnekin? Vedetäänkö se minuun?

Vaikka minulta puuttui rahaa, en kokenut olevani köyhä. Kaikilla mahdollisilla mittareilla elämäni olisi pitänyt olla

lähestulkoon matemaattinen mahdottomuus, mutta kompensoin rahattomuuden parikymppisen energialla. Jos rahan hankkiminen oli mahdotonta, voisiko ruokaa saada ilman sitä?

Ensimmäiseksi kokeilin köyhäinapua. Jonotin ruokakasseja eri seurakuntien ruokajaoissa. Ruokakassien lisäksi tarjolla olisi ollut rumia vaatteita ja rukouksia. En halunnut kumpakaan. Muut jonottajat näyttivät syrjäytyneiltä, sellaisilta joiksi kuvittelin köyhät. Osa oli varmasti kodittomia, moni vaikutti päihdeongelmaiselta. Minä opiskelin, osallistuin aktiivisesti yhteiskunnalliseen keskusteluun ja asuin kivassa yksiössä. Podin huijarisyndroomaa parempien köyhien keskellä ja kolmen kokeilun jälkeen jätin kassit muiden haettavaksi. Löysin pian itselleni sopivamman tavan ruoanhankintaan.

Se alkoi siitä, kun veistoluokkaamme käveli ylemmän vuosikurssin opiskelija jätesäkin kanssa. *Dyykkasin jotain kymmenen kiloa suklaamunia, haluuko joku*, dyykkaaja kysyi ja avasi valtavan säkin. Munia suuhun tunkiessani kysyin, miten homma oikeastaan toimi. Viikkoa myöhemmin olin taskulampun kanssa suklaamunadyykkaajan osoittamalla reitillä.

Suhteita tarvitaan kaikkeen, myös dyykkaamiseen. Tavat, kohteet ja varustevaatimukset eivät leviä tietoverkoissa vaan dyykkaajalta toiselle nykypäivän suullisena perimätietona. Jos parhaat dyykkauspaikat laittaisi nettiin tiedoksi, kaupat sulkisivat roskiksensa hetkessä. Dyykkaajat ovat oma salaseuransa. Parhaat vinkit jaetaan vain pienelle ryhmälle uskottuja.

Kaltainen valmiste

on kirja vallasta ja

vallattomuudesta. Se vie

lukijansa mielenosoitukseen

kyynelkaasupilven keskelle,

tuntemattoman rakastajan

lakanoihin ja salakuljettamaan

hiiren lentokoneeseen.

Se kertoo ihmisistä ja muista

eläimistä, yhteiskunnasta,

siihen turhautumisesta ja sen

muuttamisesta. Anarkistia ei

kuitenkaan aja viha,

vaan rakkaus.

ISBN: 978-952-352-074-5
KIRJASTOLUOKKA: 84.2 / 04
KANSI: TERO AHONEN

